

IK MIS MEZELF

Van dezelfde auteur:

Linksgelaten

IK MIS MEZELF

LISA GENOVA

Vertaald uit het Engels door Mariëtte van Gelder

the house of books

Eerste druk, maart 2009

Vijfde druk, februari 2015

Oorspronkelijke titel: *Still Alice*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Pocket Books, a division of Simon&Schuster Inc., New York

Copyright © 2008 Lisa Genova

© Vertaling uit het Engels: Mariëtte van Gelder

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2009

Omslagontwerp: baqup

Omslagfoto: © Linda Kallerus/Sony Pictures Classics

Foto auteur: © Greg Mentzer

ISBN 978 90 443 4770 8

ISBN 978 90 499 5400 0 (e-book)

NUR 302

www.lisagenova.com

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Zelfs toen, bijna een jaar eerder, waren er al neuronen in haar hoofd, niet ver van haar oren, die werden verstikt tot de dood erop volgde, zo stilletjes dat zij het niet kon horen. Er werd wel gezegd dat alles zo bedrieglijk verkeerd ging dat de neuronen zelf dingen in gang zetten die tot hun eigen vernietiging leidden. Of het nu moleculaire moord was of cellulaire zelfmoord, de neuronen konden haar niet waarschuwen voordat ze afstierven.

september 2003

Alice zat aan het bureau in haar slaapkamer. Ze werd afgeleid door de geluiden van John, die door de kamers beneden stormde. Ze moest voor haar vlucht de collegiale toetsing afmaken van een artikel voor het *Journal of Cognitive Psychology* en ze had net drie keer dezelfde zin gelezen zonder er iets van te begrijpen. De wekker, die naar haar idee tien minuten voorliep, gaf aan dat het halfacht was. Het vermoedelijke tijdstip en het toenemende lawaai wezen erop dat John weg wilde, maar iets was vergeten en het niet kon vinden. Ze tikte met de rode pen tegen haar onderlip, keek naar de digitale cijfers van de wekker en wachtte op wat ze wist dat er zou komen.

‘Ali?’

Ze legde de pen op het bureau en zuchtte. Beneden aangekomen zag ze hem op zijn knieën in de woonkamer zitten, wroetend onder de kussens van de bank.

‘Je sleutels?’ vroeg ze.

‘Mijn bril. Geen preek alsjeblieft, ik ben al te laat.’

Ze volgde zijn panische blik naar de schoorsteenmantel,

waarop de antieke Waltham-pendule, die werd geprezen om zijn precisie, acht uur aangaf. Hij zou er niet op moeten vertrouwen. Alice was zo vaak het slachtoffer geworden van de schijnbaar oprechte wijzerplaten dat ze lang geleden al had geleerd alleen haar horloge te geloven. En ja hoor, ze maakte een sprong terug in de tijd toen ze de keuken binnenkwam, waar de magnetron met klem beweerde dat het pas acht voor zeven was.

Ze keek naar het gladde, opgeruimde granieten aanrecht en daar lag hij, naast de met paddenstoelen gedecoreerde kom die uitpuilde van de ongeopende post. Niet ergens onder, niet ergens achter, op geen enkele wijze aan het oog onttrokken. Hoe kon iemand die zo slim was, een wetenschappelijk onderzoeker, niet zien wat er vlak voor zijn neus lag?

Veel van haar eigen spulletjes hadden natuurlijk ook de gewoonte aangenomen zich op geniepige plekjes te verstoppen, maar dat vertelde ze hem niet, en ze vroeg hem niet mee te zoeken. Pas nog had ze een hele ochtend verwoed naar de oplader van haar BlackBerry gezocht, eerst thuis en toen op haar werk, maar ze had John in zalige onwetendheid gelaten. Ze stond voor een raadsel en uiteindelijk had ze zich gewonnen gegeven, was naar de winkel gegaan en had een nieuwe gekocht. 's Avonds had ze hem teruggevonden, aangesloten op het stopcontact bij haar bed, waar ze had moeten kijken. Waarschijnlijk kon ze het zowel in zijn als in haar geval toeschrijven aan de vele dingen die ze tegelijk moesten doen doordat ze het veel te druk hadden. En ze werden een dagje ouder.

Hij keek vanuit de deuropening naar de bril in haar hand, maar niet naar haar.

‘Probeer de volgende keer dat je iets zoekt te doen alsof je een vrouw bent,’ zei Alice met een glimlach.

‘Ik zal een van je rokken aantrekken. Ali, alsjeblieft, ik ben echt veel te laat.’

‘Volgens de magnetron heb je nog zeeën van tijd,’ zei ze. Ze reikte hem de bril aan.

‘Dank je.’

Hij pakte de bril aan alsof het een estafettestokje was en liep naar de voordeur.

Ze liep achter hem aan de gang in. ‘Ben je thuis als ik zaterdag terugkom?’ vroeg ze aan zijn rug.

‘Weet ik niet, het wordt een lange dag in het lab zaterdag.’

Hij pakte zijn koffertje, telefoon en sleutels van de haltafel.

‘Goede reis, geef Lydia een knuffel van me en probeer geen ruzie met haar te maken,’ zei hij.

Ze ving hun spiegelbeeld op in de gangspiegel: een gedistingeerd ogende, lange man met peper-en-zoutkleurig haar en een bril, en een tengere vrouw met krullen en over elkaar geslagen armen, allebei op het punt zich in dezelfde, bodemloze ruzieput te storten. Ze klemde haar kiezen op elkaar en slikte om niet te springen.

‘We hebben elkaar een tijd niet gezien, wil je proberen op tijd thuis te zijn, alsjeblieft?’ vroeg ze.

‘Ik weet het, ik zal mijn best doen.’

Hij gaf haar een kus en hoewel hij dringend weg moest, rekte hij de kus een bijna onmerkbaar moment. Als ze hem niet beter kende, had ze zijn kus kunnen romantiseren. Ze had hoopvol kunnen denken dat die kus zei: *Ik hou van je, ik zal je missen*, maar toen ze hem in zijn eentje de straat uit zag hollen, was ze er vrij zeker van dat hij had bedoeld: *Ik hou van je, maar krijg alsjeblieft niet de pest in als ik er zaterdag niet ben*.

Vroeger liepen ze ’s ochtends altijd samen naar Harvard Yard. Van de vele dingen die ze leuk vond aan het vlak bij huis en aan dezelfde universiteit werken, was die gezamenlijke wandeling haar het dierbaarst. Ze maakten altijd een tussenstop bij Jerri’s – een zwarte koffie voor hem, thee met citroen voor haar, ijskoud of gloeiend heet, afhankelijk van

het seizoen – en liepen dan door naar Harvard Square, prattend over hun onderzoek en colleges, kwesties die binnen hun respectievelijke instituut speelden, hun kinderen of hun plannen voor die avond. Toen ze pas getrouwd waren, hadden ze zelfs hand in hand gelopen. Ze koesterde de ongedwongen intimiteit van die ochtendwandelingen met hem, voordat de dagelijkse verplichtingen van hun werk en ambities hen beiden gestrest en uitgeput hadden gemaakt.

Ze liepen nu echter al een tijdje ieder afzonderlijk naar Harvard. Alice had de hele zomer uit haar koffer geleefd: ze had deelgenomen aan psychologiecongressen in Rome, New Orleans en Miami en ze had in een promotiecommissie van Princeton gezeten. In het voorjaar hadden Johns celkweekjes elke ochtend op een heidens uur een soort spoeling moeten ondergaan, maar hij vertrouwde er niet op dat een van zijn studenten consequent zou komen opdagen, dus had hij het zelf gedaan. Ze herinnerde zich niet meer wat de redenen daarvóór waren geweest, maar ze wist wel dat ze altijd redelijk en van tijdelijke aard hadden geleden.

Ze keerde terug naar het artikel op haar bureau, nog steeds afgeleid, nu door frustratie om de ruzie die ze niet met John had gemaakt over Lydia, hun jongste dochter. Was het nou echt zoveel gevraagd om eens één keer haar kant te kiezen? Ze nam de rest van het artikel vluchtig door, niet volgens haar gebruikelijke standaard van uitmuntendheid, maar het moest maar, gezien haar verstrooide toestand en het tijdsgebrek. Toen ze klaar was met haar opmerkingen en aanbevelingen stopte ze het artikel in een envelop en maakte hem dicht in het schuldige besef dat ze een fout in de opzet of interpretatie van het onderzoek over het hoofd zou kunnen hebben gezien, en ze vervloekte John omdat hij de integriteit van haar werk in gevaar had gebracht.

Ze pakte haar koffer, die nog niet eens leeg was na de laatste reis, opnieuw in. Ze was blij dat ze de komende maanden

minder vaak behoefde te reizen. Er stond maar een handjevol gastcolleges in haar agenda voor het najaarssemester en ze had het zo geregeld dat ze de meeste op vrijdag gaf, wanneer ze geen lessen had. Zoals morgen. Morgen zou ze als eerste gastspreker de serie lezingen van het instituut Cognitieve Psychologie van Stanford inluiden. En daarna zou ze Lydia zien. Ze zou proberen geen ruzie met haar te maken, maar ze kon niets beloven.

Alice vond Cordura Hall van Stanford op de hoek van Campus Drive West en Panama Drive zonder moeite. De betonnen, witgepleisterde buitenkant, het terracottakleurige dak en de weelderige tuin deden iemand van de Oostkust zoals zij eerder aan een Caribisch vakantieparadijs denken dan aan een academisch gebouw. Ze was er vrij vroeg, maar waagde zich toch maar binnen met het idee dat ze de extra tijd kon gebruiken om in de lege zaal haar lezing nog eens door te nemen.

Tot haar grote verbazing zat het al bomvol. Een geestdriftige drom mensen rond een buffettafel dook agressief op het eten af, als meeuwen op een stadsstrand. Voordat ze ongezien naar binnen kon glippen, kreeg ze Josh in het oog, een voormalig studiegenoot van Harvard en gerenommeerd ego-maan, die haar de pas afsneed en zijn benen stevig en iets te wijd neerzette, alsof hij op haar wilde duiken.

‘Is dat allemaal voor mij?’ vroeg Alice met een speelse glimlach.

‘Hoezo? Zo eten we elke dag. Het is voor een van onze ontwikkelingspsychologen die gisteren zijn aanstelling heeft gekregen. En, hoe is het op Harvard?’

‘Goed.’

‘Ik vind het ongelooflijk dat je daar nog steeds zit, na al die jaren. Als het je ooit gaat vervelen, moet je je eens afvragen of je niet beter hier kunt komen.’

‘Ik zal het je laten weten. Hoe gaat het met je?’

‘Fantastisch. Je zou na je lezing bij me langs moeten komen, dan laat ik je onze nieuwste datamodellen zien. Je zult steil achteroverslaan.’

‘Sorry, maar ik moet meteen hierna het vliegtuig naar Los Angeles halen,’ zei ze, blij dat ze een smoes had.

‘O, jammer. Ik geloof dat ik je vorig jaar voor het laatst heb gezien, bij het psychonomiecongres. Toen heb ik je presentatie helaas gemist.’

‘Nou, je krijgt er vandaag een groot deel van te horen.’

‘O, herhaal je je praatjes tegenwoordig?’

Voordat ze iets terug kon zeggen, kwam Gordon Miller, het hoofd van het instituut en op slag haar nieuwe superheld, haar redden door Josh te vragen of hij wilde helpen champagne te serveren. Net als op Harvard was het ook op Stanford een traditie binnen het psychologisch instituut om met champagne te toosten op degenen die de begeerde mijlpaal van de vaste aanstelling bereikten. De vorderingen op de carrière ladder van universitair medewerkers kregen niet bij elke tree een klarenstoot, maar de vaste aanstelling wel, luid en duidelijk.

Toen iedereen was voorzien, ging Gordon op het podium staan en tikte tegen de microfoon.

‘Mag ik even de aandacht, alstublieft?’

Alleen Josh’ overdreven luide, blaffende lach schalde nog door de zaal voordat Gordon vervolgde: ‘Vandaag feliciteren we Mark met zijn vaste aanstelling. Hij zal wel dolblij zijn dat hij het zo ver heeft geschopt. Op de vele opwindende prestaties die nog zullen volgen. Op Mark!’

‘Op Mark!’

Alice klonk met degenen die naast haar stonden en al snel was iedereen weer druk aan het drinken, eten en discussiëren. Toen alle hapjes van de dienbladen waren verdwenen en de laatste druppels champagne uit de laatste fles waren

geperst, nam Gordon het woord weer.

‘Als iedereen wil gaan zitten, kunnen we met de lezing van vandaag beginnen.’

Hij wachtte even tot de ongeveer vijfenzeventig mensen zaten en het geroezemoes was verstomd.

‘Vandaag heb ik de eer u voor te stellen aan onze eerste gastspreker van het jaar. Doctor Alice Howland bekleedt als eminent professor in de psychologie de William James-leerstoel aan Harvard University. In de vijftientig jaar van haar gerenommeerde loopbaan heeft ze een groot deel van de paradepaardjes onder de toetsstenen van de psycholinguïstiek op haar naam geschreven. Ze was een pionier en loopt nog steeds voorop in de interdisciplinaire, geïntegreerde benadering van de studie van de mechanismen achter de taal. Het is een voorrecht dat ze hier vandaag wilde komen om over de conceptuele en neurale organisatie van taal te praten.’

Alice nam Gordons plaats in en keek naar haar publiek, dat naar haar keek. Terwijl ze wachtte tot het applaus was geluwd, dacht ze aan het statistische gegeven dat mensen banger waren om in het openbaar te spreken dan voor de dood. Zij was er gek op. Ze genoot van al die samengebalde elementen van de presentatie voor een luisterend publiek: doceren, optreden, een verhaal vertellen, een verhit debat beslechten. Ze was ook gek op de adrenalinekick. Hoe hoger de inzet, hoe slimmer of vijandiger de toehoorders, hoe opwindender ze het allemaal vond. John was een uitstekend spreker, maar hij vond het vaak moeilijk en beangstigend en hij had bewondering voor Alice' zwier. Waarschijnlijk had hij niet liever de dood, maar beslist wel liever spinnen en slangen.

‘Dank je, Gordon. Ik wil het vandaag hebben over een paar van de processen die ten grondslag liggen aan taalverwerving, -structurering en -gebruik.’

Alice had de kern van deze lezing ontelbare malen afge-

draaid, maar een herhaling wilde ze het niet noemen. Die kern had inderdaad betrekking op de belangrijkste beginselen van de linguïstiek, waarvan zij er veel had ontdekt, en ze gebruikte al jaren dezelfde dia's, maar ze was er juist trots op dat dit deel van haar lezing, die ontdekkingen van haar, nog steeds geldig waren, de tand des tijds doorstonden. Daar kon ze zich niet voor schamen, en lui voelde ze zich evenmin. Haar bijdragen waren belangrijk, en een aanzet tot nieuwe ontdekkingen. Bovendien verwerkte ze die nieuwe ontdekkingen ook.

Ze praatte ontspannen en geanimeerd, zonder naar haar aantekeningen te hoeven kijken. De woorden vloeiden moeiteloos tot ze, ongeveer tien minuten voor het eind van haar lezing van vijftig minuten, opeens bleef steken.

‘Uit de data blijkt dat je voor het verbuigen van onregelmatige werkwoorden toegang moet hebben tot het mentale...’

Ze kon domweg niet op het woord komen. Ze wist min of meer wat ze wilde zeggen, maar het woord zelf was haar ontschoten. Weg. Ze wist niet wat de eerste letter was, hoe het klonk of hoeveel lettergrepen het had. Het lag niet op het puntje van haar tong.

Misschien kwam het door de champagne. Ze dronk anders nooit voordat ze moest spreken. Ook al kende ze haar lezing uit haar hoofd, en al was het nog zo'n informele gelegenheid, ze wilde geestelijk altijd zo scherp mogelijk zijn, vooral voor de vraag- en antwoordsessie aan het eind, die confrontaties en waardevolle, onvoorbereide discussies kon opleveren. Ze wilde echter niemand voor het hoofd stoten, en ze had waarschijnlijk iets meer gedronken dan goed voor haar was toen ze weer in het nauw werd gedreven door zo'n passief-agressief gesprek met Josh.

Het kon ook de jetlag zijn. Terwijl ze haar hersenen pijnigde op zoek naar het woord en een rationele verklaring voor het feit dat ze het kwijt was, begon haar hart te bonzen en

haar gezicht te gloeien. Ze had nog nooit voor een volle zaal met haar mond vol tanden gestaan, maar ze was ook nog nooit voor een volle zaal in paniek geraakt, en haar publiek was vaak veel groter en imposanter geweest dan nu. Ze hield zichzelf voor dat ze moest blijven ademen, het uit haar hoofd zetten en doorgaan.

Ze verving het nog steeds geblokkeerde woord door een vaag, weinig toepasselijk 'ding', brak haar redentie halverwege af en ging door met de volgende dia. De stilte had voor haar gevoel een opvallende, onbehaaglijke eeuwigheid geduurd, maar toen ze de zaal in keek om te zien of iemand haar mentale hik had gezien, zag ze niemand die een verbouwereerde, gegeneerde of verontwaardigde indruk maakte. Toen zag ze Josh, die met zijn buurvrouw zat te fluisteren, met gefronst voorhoofd en een flauwe glimlach op zijn gezicht.

Toen haar vliegtuig boven Los Angeles aan de afdaling begon, schoot het haar eindelijk weer te binnen. *Lexicon*.

Lydia woonde inmiddels drie jaar in Los Angeles. Als ze meteen na de middelbare school naar de universiteit was gegaan, zou ze nu net afgestudeerd zijn. Het zou Alice heel trots hebben gemaakt. Lydia was waarschijnlijk intelligenter dan de twee kinderen die boven haar kwamen, en die hadden wel gestudeerd. Rechten. En medicijnen.

In plaats van te gaan studeren was Lydia eerst naar Europa gegaan. Alice had gehoopt dat ze daarna een beter beeld zou hebben van wat ze wilde studeren en waar, maar in plaats daarvan vertelde ze haar ouders bij terugkeer dat ze in Dublin had geacteerd en er verliefd op was geworden. Ze wilde op stel en sprong naar Los Angeles verhuizen.

Alice ergerde zich er mateloos aan. Tot haar niet geringe frustratie was ze zich bewust van haar eigen aandeel in het

probleem. Lydia was de jongste van drie, de dochter van ouders die hard werkten en vaak op reis waren, en aangezien ze het altijd goed had gedaan op school, hadden Alice en John weinig aandacht aan haar besteed. Ze gunden haar alle ruimte om haar eigen wereld te verkennen en zelf te denken, niet gehinderd door het strikte regime waar veel kinderen van haar leeftijd aan werden onderworpen. De carrière van haar ouders diende als lichtend voorbeeld van wat je kon bereiken wanneer je jezelf hoge, individueel unieke doelen stelde en die gedreven en met noeste arbeid trachtte te verwezenlijken. Lydia begreep wel waarom haar moeder haar aanraadde te gaan studeren, maar had het zelfvertrouwen en de moed om het advies naast zich neer te leggen.

Daar kwam nog bij dat ze niet helemaal alleen stond. De heftigste ruzie die Alice ooit met John had gehad, was het gevolg van zijn mening over het onderwerp: Ik vind het fantastisch, ze kan later altijd nog gaan studeren, mocht ze daar ooit zin in krijgen.

Alice zocht het huisnummer in haar BlackBerry op, belde aan bij appartement 7 en wachtte. Net toen ze nog eens wilde bellen, deed Lydia open.

‘Mam, wat ben je vroeg,’ zei ze.

Alice keek op haar horloge. ‘Ik ben precies op tijd.’

‘Je had gezegd dat je vlucht om acht uur aankwam.’

‘Vijf uur, heb ik gezegd.’

‘Ik heb acht uur in mijn agenda staan.’

‘Lydia, het is kwart voor zes en ik ben er.’

Lydia keek besluiteloos en panisch uit haar ogen, als een konijn dat gevangen is in de lichtbundels van een naderende auto. ‘Sorry, kom binnen.’

Ze aarzelden allebei even voordat ze elkaar omhelsden, alsof ze op het punt stonden een net geleerde dans in te zetten en niet helemaal zeker waren van de eerste pas of wie er moest leiden. Of misschien was het een oude dans, maar

hadden ze hem zo lang niet samen gedaan dat ze zich allebei onzeker voelden over de choreografie.

Alice voelde Lydia's wervels en ribben door haar shirtje heen. Ze zag er te dun uit, een kilo of vijf lichter dan Alice zich herinnerde. Ze hoopte dat het een gevolg was van drukke bezigheden, niet van gewetensvol diëten. Lydia, die blond was en een meter achtenzestig lang, acht centimeter langer dan Alice, sprong eruit tussen de voornamelijk kleine Italiaanse en Aziatische vrouwen in Cambridge, maar in Los Angeles schenen de wachtkamers bij elke auditie vol te zitten met vrouwen die er net zo uitzagen als zij.

'Ik heb om negen uur gereserveerd. Wacht even, ik ben zo terug.'

Alice strekte haar nek om de keuken en de woonkamer vanuit de gang te inspecteren. De meubelen, waarschijnlijk op rommelmarkten gevonden en van ouders overgenomen, leken samen best hip: oranje zitelementen, een salontafel in retrostijl en een keukentafel met stoelen à la *The Brady Bunch*. De witte wanden waren kaal, op een poster van Marlon Brando boven de bank na. Het rook er naar allesreiner, alsof Lydia op het laatste moment voordat Alice kwam nog even had geprobeerd de boel schoon te maken.

Het was trouwens iets té schoon. Geen rondslingerende cd's of dvd's, geen boeken of tijdschriften op de salontafel, geen foto's op de koelkast, nergens ook maar iets wat op Lydia's interesses of smaak duidde. Het was een anonieme plek. Toen viel haar oog op de berg mannenschoenen op de vloer links van de deur achter haar.

'Vertel eens over je huisgenoten,' zei Alice toen Lydia met haar mobieltje in haar hand terugkwam uit haar kamer.

'Ze zijn op hun werk.'

'Wat voor werk?'

'De een is barkeeper en de ander bezorgt eten.'

'Ik dacht dat ze allebei acteerden.'

‘Dat doen ze ook.’

‘Aha. En hoe heetten ze ook alweer?’

‘Doug en Malcolm.’

Het was maar een flits, maar Alice zag het en Lydia zag dat ze het zag. Lydia’s gezicht werd rood toen ze Malcolms naam noemde, en haar ogen schichtten nerveus weg van die van haar moeder.

‘Zullen we gaan? Ze zeiden dat we nu ook wel mochten komen,’ zei Lydia.

‘Goed. Nog even naar de wc.’

Terwijl Alice haar handen waste, keek ze naar de toiletartikelen naast de wastafel: gezichtsreiniger en vochtinbrengende crème van Neutrogena, Tom’s of Maine-tandpasta met mintsmaak, mannendeodorant, een doos Playtex-tampons. Ze dacht even na. Ze was de hele zomer niet ongesteld geworden. Had ze in mei nog gemenstrueerd? Ze zou over een maand vijftig worden, dus ze hoefde niet bang te zijn. Ze had nog geen last van opvliegers of nachtzweeten gehad, maar niet alle vrouwen in de overgang kregen die symptomen. Zij wilde ze best missen.

Toen ze haar handen afdroogde, viel haar oog op de doos Trojan-condooms achter Lydia’s haarverzorgingsproducten. Ze zou meer over die huisgenoten aan de weet moeten zien te komen. Vooral over Malcolm.

Ze zaten aan een tafel op het terras van Ivy, een trendy restaurant in het centrum van Los Angeles, en bestelden iets te drinken; een espresso martini voor Lydia en een merlot voor Alice.

‘Zo, hoe gaat het met paps artikel voor *Science*?’ vroeg Lydia.

Ze moest haar vader onlangs nog hebben gesproken. Alice had na het telefoontje op Moederdag niets meer van haar gehoord.

‘Het is af. Hij is er apetrots op.’

‘Hoe gaat het met Anna en Tom?’

‘Goed, druk, hard aan het werk. Hoe heb je Doug en Malcolm leren kennen?’

‘Ze kwamen op een avond in Starbucks binnen toen ik er werkte.’

De ober kwam en ze bestelden allebei iets te eten en nog een drankje. Alice hoopte dat de alcohol de spanning tussen hen, die zwaar en dicht vlak onder het vliedunne gesprek loerde, zou verlichten. ‘Hoe heb je Doug en Malcolm leren kennen?’ vroeg ze.

‘Dat heb ik net gezegd. Waarom luister je nooit naar me? Ze kwamen op een avond in Starbucks binnen toen ik er werkte en ze hadden het erover dat ze een huisgenoot zochten.’

‘Ik dacht dat je als serveerster in een restaurant werkte.’

‘Dat doe ik ook. Ik werk doordeweeks bij Starbucks en op zaterdagavond heb ik een baantje als serveerster.’

‘Dat klinkt niet alsof er veel tijd overblijft om te acteren.’

‘Ik heb momenteel geen rol, maar ik volg een workshop en ik ga vaak op auditie.’

‘Wat is dat voor workshop?’

‘De Meisner-techniek.’

‘En waar doe je auditie voor?’

‘Televisie en drukwerk.’

Alice liet de wijn in haar glas walsen, nam een laatste, grote teug en likte langs haar lippen. ‘Lydia, wat is je plan hier nu precies?’

‘Ik ben niet van plan het op te geven, als je dat soms vraagt.’

De alcohol werkte, maar niet in de richting die Alice had gehoopt. Het was eerder het vuur dat het laatste beetje vloeipapier verzengde, zodat de spanning tussen hen volledig zichtbaar was, op de rand van een gevaarlijk vertrouwde discussie.

‘Je kunt niet eeuwig zo doorgaan. Wil je op je dertigste ook nog bij Starbucks werken?’

‘Dat duurt nog acht jaar! Weet jij wat je over acht jaar doet?’

‘Ja, ik wel. Je moet op een gegeven moment je verantwoordelijkheid nemen, je moet dingen kunnen betalen als een ziektekostenverzekering, een hypotheek, pensioenvoorzieningen...’

‘Ik heb een ziektekostenverzekering. En ik zou kunnen doorbreken als actrice. Dat gebeurt soms, hoor. En die mensen verdienen een stuk meer dan pap en jij bij elkaar.’

‘Het gaat niet alleen om geld.’

‘Waarom dan? Dat ik niet net zo ben geworden als jij?’

‘Praat niet zo hard.’

‘Commandeer me niet.’

‘Ik wil niet dat je net zo wordt als ik, Lydia, ik wil alleen niet dat je je keuzes beperkt.’

‘Jij wilt mijn keuzes voor me maken.’

‘Niet waar.’

‘Dit is wie ik ben, dit is wat ik wil doen.’

‘Wat, *venti lattes* serveren? Je zou moeten studeren. Je zou deze levensfase moeten gebruiken om iets te leren.’

‘Ik léér iets! Ik zit me alleen niet in een collegezaal op Harvard af te beulen om een tien voor politicologie te halen. Ik volg vijftien uur per week een serieuze cursus acteren. Hoeveel uur volgen jouw studenten college per week, twaalf?’

‘Dat is niet hetzelfde.’

‘Nou, pap vindt van wel. Hij betaalt het.’

Alice kniep in de stof van haar rok en perste haar lippen op elkaar. Wat ze eigenlijk wilde zeggen, was niet voor Lydia bedoeld.

‘Je hebt me zelfs nooit zien acteren.’

John wel. Hij was de afgelopen winter alleen overgevlogen